Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

A R R E S T

Nr. 182.598 van 29 april 2008

G./A. 161.649/VI-16.905

In zake: **de naamloze vennootschap Entreprises générales René BOUCHAT, in vereffening,**

rue Bourgmestre René Bouchat 1
5340 Gesves,

tegen:

de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid,
afgekort als RSZ,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Etienne PIRET, advocaat,
Jean-Baptiste Colynsstraat 98
1050 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 11 april 2005 ingediende verzoekschrift, waarbij de naamloze vennootschap Entreprises générales René BOUCHAT, die in vereffening is, de nietigverklaring vordert van "de beslissing van het beheerscomité van de RSZ naar aanleiding van de vergaderingen van 19 november en 10 december 2004, zoals die haar ter kennis is gebracht bij brief van 9 februari 2005 (...);

Gelet op arrest nr. 171.791 van 4 juni 2007, waarbij de debatten worden heropend;

Gezien het aanvullend verslag van de heer AMELYNCK, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van het aanvullend verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 21 maart 2008, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 23 april 2008;

Gehoord het verslag van mevr. WILLOT-THOMAS, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Julie BOCKOURT, loco Mr. André DELVAUX, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van Mr. Isabelle MATAGNE, loco Mr. Etienne PIRET, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer AMELYNCK, eerste auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van de zaak:

1. Nadat de verzoekende vennootschap op vordering van de RSZ, aan wie ze 11.070.976 BEF verschuldigd was aan bijdragen voor de sociale zekerheid, bijdrageopslagen, interesten en gerechtskosten, op 21 april 1975 in faillissement was gedagvaard, heeft ze een gerechtelijk akkoord verkregen, dat op 2 oktober 1975, bij vonnis van de rechtbank van koophandel van Namen, gehomologeerd is. Op 16 september 1977 heeft de algemene vergadering van de vennootschap tot vereffening besloten.

2. Bij een op 10 augustus 1992 ingediend verzoekschrift heeft de verzoekende vennootschap het beheerscomité van de RSZ, voor de periode van het eerste kwartaal van 1968 tot de datum van het verzoekschrift, om de volledige kwijtschelding verzocht van de bijdrageopslagen, interesten en bijkomende kosten die ze aan de RSZ verschuldigd was. Dat verzoekschrift is ingediend op basis van artikel 55 van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.

3. Bij een beslissing van 15 maart 1996 heeft het beheerscomité van de RSZ, dat uitspraak deed over het voormelde verzoek van 10 augustus 1992,

geweigerd om de overmacht te aanvaarden, alsook de "dringende redenen van nationaal of gewestelijk economisch belang, op de grond dat de vennootschap in vereffening is en dus sedert 31 december 1993 geen werknemers meer in dienst heeft". Het beheerscomité heeft voor de periode van het tweede kwartaal 1968 tot en met het vierde kwartaal 1989 daarentegen wel artikel 55, § 3, 2/, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 op de verzoekende vennootschap toepasselijk verklaard, namelijk de volledige kwijtschelding van de bijdrageopslagen wegens dwingende billijkheidsredenen.

4. Uitspraak doende over het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekende vennootschap tegen de voormelde beslissing van het beheerscomité van 15 maart 1996 had ingesteld, heeft de Raad van State bij arrest nr. 100.132 van 24 oktober 2001 die beslissing vernietigd, voor zover daarin een vrijstelling of vermindering van de verwijlinteresten werd geweigerd. In aansluiting op arrest nr. 82.613 van 1 oktober 1999 waarbij de debatten zijn heropend, is in dat arrest geoordeeld dat de verzoekende partij geen belang had bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, voor zover haar daarbij de volledige kwijtschelding van de bijdrageopslagen voor de periode van het tweede kwartaal 1968 tot en met het vierde kwartaal 1989 werd toegekend.

5. Naar aanleiding van het arrest van 24 oktober 2001 van de Raad van State en na een toelichtend verzoekschrift bij het oorspronkelijke verzoekschrift, heeft de verzoekende vennootschap op 23 september 2003 aan de RSZ een verzoek gericht "om te bepalen wanneer een beslissing wordt genomen over het verzoek tot kwijtschelding van de bijdrageopslagen, interesten en bijkomende kosten dat was ingediend op 10 augustus 1992".

De verzoekende vennootschap, die zich omschrijft als een "KMO voor openbare werken (...) die uitsluitend overheidsopdrachten uitvoerde", zet lang en breed uiteen welke onvoorziene omstandigheden, tekortkomingen, fouten en gevallen van eigenmachtig optreden van verschillende overheidsinstanties tussen 1968 tot 1975 een negatieve weerslag hebben gehad op de uitvoering van de opdrachten die aan haar waren gegund. Ze maakt gewag van herhaald derdenbeslag op haar financiële rekeningen en bij haar schuldenaars door de RSZ, alsook door de administraties van de BTW en de belastingen. Ze verwijst naar verscheidene gerechtelijke procedures die ze met succes heeft ingesteld om vergoeding te verkrijgen voor de schade die ze door de fouten van de administratie heeft geleden. Ze legt een definitief vonnis van 19 september 2002 van de rechtbank van eerste aanleg van Namen over, waarbij het Waals Gewest veroordeeld wordt om haar in hoofdsom 888.068,06 € te betalen als vergoeding voor de schade die veroorzaakt is

door herhaalde verstoring van de werkzaamheden op bouwplaatsen. Bij haar voormeld verzoek van 23 september 2003 voegt ze "de tabel met de vergelijking van de bijdragen verschuldigd aan de RSZ en de gecumuleerde schulden van de overheidsdiensten ten aanzien van haar voor de periode van 1 april 1969 tot 1 april 1992".

Op basis van die gegevens stelt de verzoekende vennootschap dat haar verzoek om vrijstelling van de bijdrageopslagen en verwijlinteresten op het volgende gegrond is: in de eerste plaats op overmacht met toepassing van artikel 55, § 1, derde lid, van het koninklijk besluit van 28 november 1969, subsidiair op het bestaan van schuldvorderingen bij de overheidsdiensten met toepassing van artikel 55, § 3, 1/, van het voormelde besluit, meer subsidiair op billijkheidsredenen met toepassing van artikel 55, § 3, 2/, van dat besluit en uiterst subsidiair op uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 55, § 2, van dat besluit.

Kortom: de verzoekende partij vraagt aan de RSZ om haar "een volledige vrijstelling van bijdrageopslagen, interesten en bijkomende kosten" en, uiterst subsidiair, "een aanzienlijke verlaging van de verwijlinteresten, forfaitaire kosten en bijkomende kosten, zoals gerechtskosten," toe te kennen.

6. Na briefwisseling waarin de verwerende partij uitleg heeft gevraagd aan de verzoekende partij - die de gelegenheid heeft gekregen om dieper in te gaan op bepaalde feiten die in haar verzoek om vrijstelling worden vermeld, om te schetsen in welke extreme situatie ze was geraakt doordat de overheid haar geld verschuldigd was en om te verduidelijken dat ze geen andere inkomsten had - heeft de RSZ de verzoekende partij op 9 februari 2005 het volgende geschreven:

" Tijdens de vergaderingen van 19.11.2004 en 10.12.2004 heeft het beheerscomité [van de RSZ] uw verzoek van 23.09.2003 - dat op 29.03.2004 en 13.07.2004 is aangevuld - onderzocht.

Ik deel u mee dat dit comité geoordeeld heeft dat de bepalingen van artikel 55, § 1, derde lid, en § 3, 2/, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 niet op u toepasselijk kunnen worden verklaard voor de periode van het tweede kwartaal 1968 tot en met het vierde kwartaal 1989.

Het beheerscomité heeft immers besloten geen vrijstelling te verlenen op basis van overmacht, aangezien de samenloop van feiten en omstandigheden die worden opgesomd in het verzoek onder het economische risico vallen dat eigen is aan elke onderneming. Bovendien is geen afdoend bewijs geleverd dat het door de fouten van de Staat voor de onderneming volkomen onmogelijk was geworden haar bijdragen binnen de wettelijke termijnen te betalen.

Het beheerscomité heeft voorts geoordeeld dat aangezien de volledige vrijstelling van de bijdrageopslagen al verworven is op basis van dwingende

billijkheidsredenen, de aanvraag van diezelfde vrijstelling op basis van dringende redenen van economisch belang dus niet meer hoeft te worden onderzocht.

Wat betreft het verzoek om vrijstelling van de interesten op basis van artikel 55, § 3, 2/, van het koninklijk besluit van 28.11.1969 weigert het beheerscomité die vrijstelling toe te kennen. Aangezien de NV BOUCHAT het gerechtelijk akkoord vóór de hervorming van 1997 heeft verkregen, kan de wetgeving die sinds 1997 bestaat geen argument vormen om de interesten met 25 % te verminderen. Los daarvan is het beheerscomité bovendien van oordeel dat de vrijstelling van interesten niet gerechtvaardigd is voor de periode in kwestie, aangezien de verhouding tussen de verwijlinteresten die worden toegepast op de bijdragen voor de sociale zekerheid en de rentetarieven die gelden in de banksector van dien aard is dat men, door zulke verzoeken in te willigen, ertoe zou aanzetten om de bijdragen voor sociale zekerheid niet te betalen.".

Dat is de bestreden handeling.

7. Op 31 maart 2005 heeft de verwerende partij de verzoekende partij, nadat die daarom had verzocht, een afschrift bezorgd van een uittreksel uit de notulen van het beheerscomité van 10 december 2004, goedgekeurd op de vergadering van 14 januari 2005;

Overwegende dat de verzoekende vennootschap een eerste middel ontleent aan schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat ze aanvoert dat het beheerscomité "behoorde uiteen te zetten in welk opzicht de aangevoerde argumenten niet onder het begrip overmacht vallen" en rekening moest houden met de gedetailleerde feiten die in het verzoekschrift vermeld zijn en met de talrijke verantwoordingsgegevens - in het bijzonder de aanzienlijke schadevergoedingen die de overheid aan de NV BOUCHAT heeft betaald - en daar een uitvoerig antwoord op moest geven";

Overwegende dat de verzoekende vennootschap een tweede middel ontleent aan schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wegens ontstentenis van een feitelijk juiste, relevante en wettelijk aanvaardbare grond en aan kennelijke dwaling omtrent de beoordeling; dat ze de verwerende partij verwijt dat ze overmacht heeft uitgesloten "zonder concreet te verwijzen naar de feitelijke gegevens en de omstandigheden" die ze had aangevoerd in haar verzoek om vrijstelling, terwijl "bewezen was dat de NV BOUCHAT in een onmogelijke situatie was gebracht, waardoor ze financieel volledig verstikte zodat ze haar fiscale en sociale verplichtingen niet meer kon nakomen"; dat de verzoekende vennootschap voorts aanvoert dat de weigering om vrijstelling van interesten te verlenen "op abstracte en stereotiepe wijze gemotiveerd wordt met het argument dat men niet het risico wil lopen om het niet-betalen van sociale bijdragen te stimuleren, gelet op het verschil tussen de verwijlinterest op de bijdragen en de rentetarieven in

de banksector"; dat ze aanvoert dat haar financiële situatie van dien aard was dat ze "er niet van verdacht kon worden bewust getracht te hebben om interesten te verkrijgen via een bankbelegging ten koste van haar verplichting om de sociale bijdragen te betalen"; dat de verzoekende vennootschap tot de slotsom komt dat "de beslissing om de vrijstelling van verwijlinteresten af te wijzen niet wordt gestaafd met een feitelijk juiste, relevante en wettelijk aanvaardbare grond en uiteindelijk de uiting is van een kennelijke dwaling omtrent de beoordeling";

Overwegende dat de verwerende partij in verband met de schending van de formele motiveringsplicht antwoordt dat die verplichting inhoudt dat de overheid "moet aangeven welke omstandigheden haar ertoe bewogen hebben zo te handelen zoals ze heeft gehandeld, zonder dat die omstandigheden uitvoerig hoeven te worden toegelicht" en dat, in het onderhavige geval, in de bestreden beslissing voldoende wordt uiteengezet door welke omstandigheden de beslissing is ingegeven; dat ze voorts opmerkt dat als, geheel tegen de verwachtingen in, zou moeten worden aangenomen dat de motivering van de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met de vereisten van de wet van 29 juli 1991, "dan nog zou moeten worden vastgesteld dat die tekortkoming geen schade berokkent aan de verzoekende partij, aangezien uit de bewoordingen zelf van haar verzoekschrift tot nietigverklaring blijkt dat ze zich helemaal niet heeft vergist, noch omtrent de strekking van de bestreden beslissing, noch omtrent de feitelijke en juridische omstandigheden die haar wettigden", aangezien ze de juistheid, de relevantie en de aanvaardbaarheid van de motivering van de beslissing betwist; dat de verwerende partij aanvoert dat "de bestreden beslissing gebaseerd is op feitelijk juiste, relevante en wettelijk aanvaardbare motieven"; dat de verwerende partij in verband met de overmacht het volgende opmerkt over bepaalde gebeurtenissen die de verzoekende vennootschap heeft aangevoerd tot staving van haar verzoek om vrijstelling van 23 september 2003:

" - dat de moeilijkheden die ontstaan zijn doordat de wensen van de opdrachtgever voor het bouwproject "Soleilmont" in het begin gewijzigd zijn, normalerwijs het gevolg zijn van, hetzij een vereiste dat de verzoekende partij had kunnen weigeren in te willigen, hetzij een verzoek dat de verzoekende partij niet kon weigeren in te willigen op grond van bedingen die ze aanvankelijk met kennis van zaken had aanvaard, zodat de verzoekende partij hoe dan ook zelf medeverantwoordelijk is voor die moeilijkheden,

- dat de omstandigheid dat tijdens de uitvoering van werkzaamheden op een bouwterrein lekken worden ontdekt, het gevolg kan zijn van een nalatigheid bij de aanvang van die werkzaamheden,

- dat de verzoekende partij voor foutieve feiten van derden (gemeente, Belgische Staat, ...) schadeloosstelling voor de daaruit voortvloeiende schade kan eisen van die schuldige derden (zoals de verzoekende partij overigens lijkt te doen in het

kader van de procedure die ze bij de rechtbank van eerste aanleg te Namen heeft ingesteld tegen het Waals Gewest)";

dat de verwerende partij daaruit opmaakt dat ze het bestaan van overmacht terecht niet heeft erkend; dat ze het vonnis van de rechtbank van Namen van 19 september 2002 analyseert en aanvoert dat dit vonnis "in tegenstelling tot wat de verzoekende partij heeft gesuggereerd, dus helemaal niet (klaarblijkelijk) lijkt te bewijzen dat de verzoekende partij te maken had met een geval van overmacht waardoor ze haar sociale bijdragen niet binnen de wettelijke termijnen kon betalen"; dat de verwerende partij voorts aanvoert dat de verzoekende vennootschap "geen enkel stuk heeft overgelegd waaruit blijkt welke impact de door haar genoemde moeilijkheden hebben gehad op haar liquiditeit en kredietmogelijkheden, zodat de door haar aangevoerde onmogelijkheid om de sociale bijdragen te betalen niet kan worden vastgesteld"; dat de verwerende partij in verband met de bijdrageopslagen uiteenzet dat bij de bestreden beslissing geen soortgelijke vrijstelling is verleend en ook niet hoefde te worden verleend, aangezien de verzoekende vennootschap de volledige kwijtschelding van de opslagen voor het tweede kwartaal 1968 tot en met het vierde kwartaal 1989 reeds bij de beslissing van 15 maart 1996 had verkregen om dwingende billijkheidsredenen op basis van artikel 55, § 3, 2/, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 en aangezien bij arrest nr. 100.132 van 24 oktober 2001 de beslissing van 15 maart 1996 slechts is vernietigd voor zover daarbij een vrijstelling of vermindering van de verwijlinteresten werd geweigerd; dat ze voorts opmerkt dat het onbegrijpelijk is dat de verzoekende vennootschap in haar verzoek van 23 september 2003 de reeds verkregen vrijstelling van bijdrageopslagen is blijven vragen; dat de verwerende partij in verband met de weigering om een vermindering van de verwijlinteresten met 25 pct. in te willigen in de eerste plaats aanvoert dat de bestreden beslissing op goede gronden en afdoende is gemotiveerd door de vaststelling dat, aangezien de verzoekende vennootschap het gerechtelijk akkoord vóór de hervorming van 1997 had verkregen, de intussen in werking getreden wetgeving geen argument kon zijn om een vermindering met 25 pct. toe te kennen op basis van artikel 55, § 3, 2/, van het koninklijk besluit van 28 november 1969; dat de verwerende partij in de tweede plaats aanvoert dat de RSZ het bedrag van de nog verschuldigde verwijlintresten luidens artikel 55, § 2, van het voormelde koninklijk besluit met ten hoogste 25 pct. (kan) verminderen wanneer de niet-betaling van de bijdragen binnen de reglementaire termijnen toe te schrijven is aan uitzonderlijke omstandigheden, dat het om een discretionaire mogelijkheid gaat en dat het motief, dat door de verzoekende vennootschap wordt aangevochten en dat wordt ontleend aan "de verhouding tussen de verwijlinteresten die worden toegepast op de bijdragen voor de sociale zekerheid en de rentetarieven die gelden in de banksector", wel een raakpunt heeft met het voormelde artikel 55, § 2, aangezien, enerzijds, die bepaling, zelfs in geval van uitzonderlijke omstandigheden die de niet-

betaling van bijdragen rechtvaardigen, geen beperkingen stelt aan de mogelijkheid van de RSZ om al dan niet een vermindering van de verwijlinteresten toe te kennen en aangezien anderzijds de vergelijking van de rentetarieven in kwestie "een relevant criterium is om te oordelen of het wenselijk is al dan niet een vermindering van de interesten op te laat betaalde sociale bijdragen toe te kennen";

Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord nogmaals de argumenten van het verzoekschrift aanhaalt; dat ze in verband met de bijdrageopslagen het volgende toegeeft: "Het is juist dat de vrijstelling van bijdrageopslagen, die al was toegekend bij beslissing van 15 maart 1996, niet bij de bestreden beslissing is toegekend. Bij het arrest van de Raad van State van 24 oktober 2001 wordt de beslissing van 15 maart 1996 slechts vernietigd voor zover daarbij geweigerd werd een vrijstelling of vermindering van de verwijlinteresten toe te kennen";

Overwegende dat de verwerende partij geen nieuwe argumenten aanvoert in de laatste memorie;

Overwegende dat uit een brief van 15 april 1996 - waarbij de RSZ, naar aanleiding van haar voormelde beslissing van 15 maart 1996, aan de verzoekende vennootschap heeft meegedeeld welk bedrag nog verschuldigd was op 09.04.1996, het vierde kwartaal 1993 inbegrepen"- blijkt dat dit bedrag beperkt was tot 12.972.454 BEF aan verwijlinteresten, aangezien bij de voormelde beslissing de volledige vrijstelling van bijdrageopslagen was toegekend ten belope van 3.668.746 BEF; dat uit geen enkel gegeven van het dossier blijkt dat de verzoekende vennootschap nog bijdrageopslagen verschuldigd was toen ze op 23 september 2003 haar verzoek om vrijstelling heeft ingediend; dat ze dat overigens ook niet aanvoert; dat ze slechts belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden handeling voor zover haar bij die handeling een vrijstelling of vermindering van de verwijlinteresten wordt geweigerd;

Overwegende, wat alle middelen samen betreft, dat de verwerende partij krachtens artikel 55, § 1, derde lid, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 aan de verzoekende vennootschap de volledige vrijstelling van de verwijlinteresten kon toekennen "op grond van een afdoend gemotiveerd geval van overmacht"; dat de verwerende partij krachtens artikel 55, § 2, van dat besluit aan de verzoekende vennootschap een vermindering van die verwijlinteresten met ten hoogste 25 pct. kon toekennen in geval van "bewijs van uitzonderlijke omstandigheden die verklaren waarom de bijdragen niet binnen de reglementaire termijnen waren betaald";

Overwegende, wat de overmacht betreft, dat de verzoekende vennootschap in haar verzoek om vrijstelling van 23 september 2003 een gedetailleerde en nauwkeurige uiteenzetting heeft gegeven van de - volgens haar onvoorzienbare - gebeurtenissen op arbeidslocaties, alsook van de tekortkomingen en fouten van verschillende overheidsinstanties die van 1968 tot 1975 de uitvoering van verscheidene overheidsopdrachten ernstig in het gedrang hadden gebracht; dat de verzoekende vennootschap in hetzelfde verzoek en met dezelfde nauwkeurigheid de financiële tegenslagen heeft uiteengezet, onder meer de talrijke derdenbeslagen waardoor ze haar bijdragen voor de sociale zekerheid niet meer binnen de gestelde termijnen kon betalen; dat de RSZ in het licht van die gegevens, die volgens de verzoekende vennootschap onder het begrip overmacht vallen, alleen heeft geoordeeld dat "de samenloop van de feiten en omstandigheden die in het verzoekschrift worden opgesomd eigen is aan het economische risico dat alle ondernemingen lopen" en dat "geen doorslaggevend bewijs is geleverd dat de onderneming door de fouten van de Staat volledig in de onmogelijkheid verkeerde om haar bijdragen binnen de wettelijke termijnen te betalen"; dat de notulen van de vergadering van het beheerscomité van 10 december 2004 niet explicieter zijn; dat de verwerende partij de verplichting om haar beslissing uitdrukkelijk te motiveren, niet is nagekomen, welke verplichting wordt opgelegd bij de wet van 29 juli 1991; dat de analyses en uitleg in de memorie van antwoord niets afdoen aan het feit dat de bestreden handeling ontoereikend gemotiveerd is; dat de verwerende partij tevergeefs aanvoert dat de ontoereikende motivering van de bestreden beslissing geen schade zou berokkenen aan de verzoekende vennootschap; dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, de omstandigheid dat de verzoekende partij beweegredenen die in een bestuurshandeling worden geformuleerd begrijpt, immers niet wegneemt dat die motivering ontoereikend kan zijn, vooral wanneer, zoals in het onderhavige geval, het verzoek ongebruikelijk is en op andere verordeningsbepalingen is gebaseerd;

Overwegende, wat de vermindering van de verwijlinteresten betreft, dat de verzoekende vennootschap in haar verzoek van 23 september 2003, op basis van dezelfde gegevens als die welke ze heeft aangevoerd om het geval van overmacht te wettigen, heeft betoogd dat die gegevens op zijn minst uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 55, § 2, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 waren waarvoor ze een gedeeltelijke vrijstelling van verwijlinteresten zou kunnen verkrijgen; dat in de kennisgeving van 9 februari 2005, in een eerste motief, staat dat het beheerscomité van oordeel is dat "de vrijstelling van interesten niet gewettigd is", "aangezien de verhouding tussen de verwijlinteresten die worden toegepast op de bijdragen voor de sociale zekerheid en de rentetarieven die gelden in de banksector van dien aard is dat men, door dit soort

verzoeken in te willigen, ertoe zou aanzetten om de bijdragen voor de sociale zekerheid niet te betalen"; dat die opmerking ook in de notulen van de vergadering van het beheerscomité van 10 december 2004 staat; dat de verwerende partij in de memorie van antwoord die grond in verband brengt met het voormelde artikel 55, § 2; dat echter noch in de kennisgeving van 9 februari 2005, noch overigens in de voormelde notulen van de vergadering van het beheerscomité naar die bepaling en de daarin genoemde uitzonderlijke omstandigheden wordt verwezen; dat moet worden vastgesteld dat de verwerende partij niet heeft onderzocht of de door de verzoekende partij aangevoerde gegevens uitzonderlijke omstandigheden waren in de zin van het voormelde artikel 55, § 2; dat, zoals de verwerende partij aanvoert, de RSZ de aangevraagde vermindering van interesten weliswaar kan weigeren om een reden die tot haar beoordelingsbevoegdheid behoort, zelfs als de uitzonderlijke omstandigheden bewezen zijn, maar die discretionaire bevoegdheid alleen kan uitoefenen in het licht van de omstandigheden die eigen zijn aan het geval dat aan die rijksdienst wordt voorgelegd; dat het omstreden motief, waarmee rekening is gehouden zonder dat de bijzondere situatie van de NV BOUCHAT was onderzocht, zich in het onderhavige geval aandient als een principieel standpunt van het beheerscomité dat door de RSZ kan worden toegepast op alle aanvragen om vermindering van verwijlinteresten, op voorwaarde dat de rentetarieven van de banken niet lager zijn dan de verwijlinteresten die gelden voor de bijdragen voor de sociale zekerheid; dat het motief niet wettelijk aanvaardbaar is;

Overwegende dat de verzoekende vennootschap, die om een vrijstelling van de bijdrageopslagen en de verwijlinteresten vroeg, zich in haar verzoek van 23 september 2003 inzonderheid baseerde op artikel 55, § 3, 2/, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 "om vrijstelling om billijkheidsredenen" aan te vragen; dat in de kennisgeving van 9 februari 2005, in een tweede motief, staat dat het beheerscomité de vrijstelling van de verwijlinteresten op basis van artikel 55, § 3, 2/, van het voormelde koninklijk besluit weigert toe te kennen, omdat het gerechtelijk akkoord dat de NV BOUCHAT heeft verkregen van vroegere datum is dan "de herziening van 1997", zodat "de sinds 1997 geldende wetgeving geen argument kan zijn om een vermindering van de interesten met 25 pct. toe te kennen"; dat in de notulen van de vergadering van het beheerscomité van 10 december 1994 het volgende staat: "Aangezien het gerechtelijk akkoord van de NV BOUCHAT van vóór de herziening van 1997 dateert, kan de sinds 1997 geldende wetgeving geen argument zijn om een vermindering van de interesten met 25 pct. toe te kennen, zoals wordt toegekend in geval van verzoek om vrijstelling van interesten om economische redenen door een werkgever met een gerechtelijk akkoord geregeld bij de wetgeving die in 1997 is gewijzigd";

Overwegende dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij in de memorie van antwoord en in de laatste memorie verklaart, artikel 55, § 3, 2/, van het voormelde koninklijk besluit het beheerscomité niet de mogelijkheid biedt om het bedrag van de verwijlinteresten met ten hoogste 25 pct. te verlagen; dat in die bepaling immers staat dat de vermindering met 50 pct. van het bedrag van de bijdrageopslagen genoemd in § 2 door het RSZ kan worden opgetrokken tot 100 pct. "2/ wanneer zijn beheerscomité bij een met eenparigheid van stemmen getroffen gemotiveerde beslissing aanvaardt dat zulke vermindering wegens dwingende billijkheidsredenen of wegens dringende redenen van nationaal of gewestelijk economisch belang bij wijze van uitzondering verantwoord is"; dat artikel 55, § 2, van het voormelde koninklijk besluit de RSZ de mogelijkheid biedt om de verwijlinteresten in uitzonderlijke omstandigheden met ten hoogste 25 pct. te verlagen; dat de verwerende partij in haar beslissing niet heeft uiteengezet op basis van welke redenering het beheerscomité, aan een werkgever met een gerechtelijk akkoord geregeld bij de wet van 17 juli 1997 betreffende het gerechtelijk akkoord, een vermindering van de verwijlinteresten met 25 pct. zou kunnen toekennen om redenen van economisch belang; dat het aangevoerde motief onduidelijk en gebrekkig is; dat het aangevoerde motief niet voldoet aan de vereisten van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991; dat hij de toepassing van het voormelde artikel 55, § 2, hoe dan ook helemaal niet uitsluit; dat daaruit volgt dat het aangevoerde motief, gesteld dat het in rechte aanvaardbaar zou zijn, ontoereikend zou zijn om de bestreden beslissing te wettigen;

Overwegende dat de middelen gegrond zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing die het beheerscomité van de Rijksdienst voor de Sociale Zekerheid, afgekort als RSZ, heeft genomen op zijn vergaderingen van 19 november en 10 december 2004, zoals ter kennis gebracht via de brief van de verwerende partij van 9 februari 2005, voor zover bij die beslissing geweigerd wordt de naamloze vennootschap Entreprises générales René BOUCHAT, in vereffening, een vrijstelling of vermindering toe te kennen van de verwijlinteresten bedoeld in artikel 54 van het koninklijk besluit van 28 november 1969.

Artikel 2.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

De kosten, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op negenentwintig april tweeduizend acht door:

Mevr.	WILLOT-THOMAS,	kamervoorzitter,
de HH.	LEWALLE,	staatsraad,
	NIHOUL,	staatsraad,
Mevr.	SCHMITZ,	griffier.

De Griffier, **De Voorzitter,**

V. SCHMITZ **M.-L. WILLOT-THOMAS**

**VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.**